

תת"ע 82/09/11 - מחמד דג'אני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 82-09-11 מדינת ישראל נ' דג'אני
תיק חיצוני: 61200837203

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	מחמד דג'אני
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 3.10.2011.

המבקש קיבל דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 61200837203 המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 בתאריך 16.7.2011.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו, על-ידי כב' השופטת קסלסי, פסילת המינימום של 24 חודשים, פסילה על תנאי של 30 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי ביום הדיון לא נכח בארץ. לטענתו, נודע לו אודות הפסילה רק בתאריך 23.12.2020 לאחר שהיה מעורב בתאונת דרכים. כמו כן טען כי בשנת 2018 חידש את רישיונו.

טענות המשיבה

לטענת המשיבה ההזמנה לדין נמסרה למבקש במועד ביצוע העבירה וכי המדובר בגזר דין שניתן לפני מעל 9 שנים ורק כיום נזכר המבקש להגיש בקשה זו.

המשיבה טענה כי מבדיקה שערכה עולה כי במועד הדיון בתאריך 3.10.2011, שהה המבקש בארץ ולא היה מחוץ לה. המשיבה הוסיפה כי העונש שהושת על המבקש בדיון שהתקיים בהיעדרו הינו סביר ואינו חורג ממתחם הענישה הנוהגת ומכאן שלא התקיים עיוות דין בעניינו של המבקש.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

כתב האישום וההזמנה לדיון שנקבע לתאריך 3.10.2011 נמסרה למבקש במועד ביצוע העבירה.

המבקש טען כי במועד הדיון לא שהה בארץ. טענה זו של המבקש הינה טענה כללית שלא נתמכה בראיות או באסמכתאות להוכחתה, לרבות תצהיר מטעמו. בניגוד לטענת המבקש מרשימת כניסות ויציאות של המבקש, אותה צירפה המשיבה לתגובה, עולה כי במועד הדיון שהה המבקש בארץ.

המבקש לא פירט בבקשתו את הסיבות לאי הגשת בקשה לדחיית מועד הדיון בעניינו, או לכל הפחות הודעה לבית המשפט באשר לאי יכולתו להתייצב במועד זה.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018).

עמוד 2

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

המבקש לא כפר במיוחס לו ולא טען טענת הגנה כלשהי.

יודגש כי גם אם היה כופר המבקש במיוחס לו, הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 **אלעזר אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004).

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

שיהוי בהגשת הבקשה

מדובר בבקשה המוגשת בשיהוי ניכר של שנים רבות זאת על אף שהמבקש ידע על הדיון שנקבע בעניינו וזאת ללא הסבר המצדיק זאת ועל כן דין הבקשה להידחות גם בשל כך.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד טבת תשפ"א, 29 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.